

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Olgy Stránské ve věci

žalobců: a) S. S.
b) M. S.
oba bytem M., S.
zastoupeni advokátkou JUDr. Věrou Škvorovou, Ph.D.
sídlem Francouzská 75/4, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 25. 5. 2016, č. j. 075771/2016/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2016, č. j. 075771/2016/KUSK, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit každému ze žalobců náhradu nákladů řízení ve výši 10 364,60 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupkyně JUDr. Věry Škvorové, Ph.D.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu podání účastníků

1. Žalobci se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 13. 7. 2016, domáhají zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského

úřadu Benešov, odboru výstavby a územního plánování (dále jen „stavební úřad“) ze dne 17. 2. 2016, č. j. MUBN/10683/2016/VÝST. Tímto rozhodnutím stavební úřad podle § 120 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 91/2016 Sb. (dále jen „stavební zákon“) zakázal žalobcům jakožto vlastníkům užívat stavbu kolny a skladu, která je užívána jako ubytovna, ve dvoře domu č. p. X na pozemku p. č. X v katastrálním území B. u P., provedenou bez povolení stavebního úřadu. Stavební úřad své rozhodnutí vydal v návaznosti na kontrolní prohlídku uskutečněnou dne 2. 2. 2016.

2. Žalobci tvrdí, že napadené rozhodnutí je částečně nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami a v odůvodnění pouze odkázal na údajné obsáhlé dokazování, které bylo podrobně rozepsáno v jeho rozhodnutí ze dne 13. 5. 2016, č. j. 070179/2016/KUSK (které bylo žalobci rovněž napadeno žalobou, řešenou krajským soudem pod sp. zn. 48 A 66/2016 – pozn. soudu). Mají za to, že žalovaný nesplnil svou povinnost řádně odůvodnit rozhodnutí. Tvrzení, že zákazu užívání stavby předcházelo obsáhlé dokazování, je navíc podle žalobců nepravdivé. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřují žalobci dále v tom, že žalovaný potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu ve znění výroku, který neodpovídá výroku rozhodnutí stavebního úřadu. Žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil zákaz užívat stavbu kolny a skladu jako ubytovnu, zatímco stavební úřad zakázal užívání stavby k jakémukoli účelu. Úvaha žalovaného, že žalobcům nic nebrání v tom, aby stavbu užívali jako kolnu a sklad, tak nemá oporu v obsahu rozhodnutí stavebního úřadu. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevyjádřil k problematice nezákonně získaných podkladů pro vydání rozhodnutí a rovněž pominul, že postup při kontrolní prohlídce ze dne 2. 2. 2016 žalobci napadli zásahovou žalobou k soudu. Žalovaný rovněž nereagoval na odvolací argumentaci, podle níž bylo rozhodnutí stavebního úřadu vydáno dříve, než mohl stavební úřad zohlednit reakci žalobců na výzvu k doložení dokladů ze dne 4. 2. 2016. Vyhodnocena nebyla ani výtka, že rozhodnutí stavebního úřadu vydala osoba, vůči níž žalobci namítli podjatost, a to za situace, kdy stavební úřad nevyčkal na doběhnutí žalobcům stanovené lhůty k reakci. Námitka podjatosti tak byla stavebnímu úřadu doručena až poté, co úřední osoba, jejíž podjatost namítali, rozhodla o zákazu užívat stavbu. Žalovaný dle mínění žalobců ani nevěnoval pozornost tomu, že stavební úřad nedostatečně objasnil, proč stavbu považoval za „*ubytovnu s nepřetržitým pohybem osob*“ a za kolnu. Žádná kolna se na pozemku nenachází.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že nejpodstatnější je zodpovědět základní otázku, zda je stavba určena k užívání jako ubytovna či nikoliv, a na základě toho posoudit, zda stavební úřad vydal zákonné rozhodnutí. Ze správního spisu je dle žalovaného zjistitelné, že stavba vykazuje prvky a znaky ubytovny (včetně vyvěšení řádu určujícího provoz jedné místnosti). Současně není zapsána v evidenci staveb a dlouhodobě byla užívána jako sklad a kolna, což plyne z fotodokumentace stavebního úřadu. Při poslední kontrolní prohlídce bylo zjištěno, že byly provedeny stavební úpravy a změnil se způsob užívání stavby, aniž k tomu bylo dáno povolení. Stavební úřad tuto situaci vyřešil tím, že žalobcům zakázal užívat stavbu jako ubytovnu, nikoli však jako sklad a kolnu. Tímto postupem stavební úřad nemohl poškodit práva žalobců, jelikož pouze napravit protizákonné užívání stavby. Žalobní body, podle nichž se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími důvody a nedostatečně provedl dokazování, považuje žalovaný za obecné. Nedůvodné je pak tvrzení žalobců, že podklady pro vydání rozhodnutí stavebního úřadu byly získány nezákonně. Žalobci nadto v žalobě neuvádí, zda údajně nezákonný postup při zjišťování skutkového stavu věci vedl nebo mohl vést ke shromáždění skutečností

odporujících skutečnému stavu věci. Žalobci ani nepopřeli, že stavbu užívali jako ubytovnu. To, že stavební úřad správně vyhodnotil stavbu jako ubytovnu, žalovaný objasnil poukázáním na protokol z místního šetření a na pořízenou fotodokumentaci.

II. Obsah správního spisu

4. Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti podstatné pro posouzení sporu: Stavební úřad obdržel dne 12. 11. 2014 podnět k zahájení řízení o odstranění stavby nacházející se na pozemku p. č. X v katastrálním území B. u P.. Přípisem ze dne 20. 11. 2014 stavební úřad vyzval žalobce k účasti na kontrolní prohlídce podle § 133 a § 134 stavebního zákona. Podle protokolu proběhla kontrolní prohlídka dne 9. 12. 2014, přičemž bylo zjištěno, že původní stavba kolny a skladu byla přestavěna, a to tak, že stavba byla po celém obvodu obezděna, osazena deseti okny a dveřmi, na střeše přibyla anténa se satelitním přijímačem, v okně byly pověšeny záclony, východní stěna stavby byla zateplena, nátěr fasády nebyl dokončen. Výzvou ze dne 12. 12. 2014 byli žalobci vyzváni k bezodkladnému zastavení prací na rozestavěné stavbě. Přípisem ze dne 6. 1. 2015 jim bylo oznámeno zahájení řízení o odstranění stavebních úprav, proti čemuž se žalobce b) podáním ze dne 30. 1. 2015 ohradil.
5. Ve správním spise je dále založen protokol ze dne 28. 1. 2016 o kontrolní prohlídce uskutečněné na pozemku p. č. X v katastrálním území B. u P., z něhož mimo jiné plyne, že žalobci na hranici pozemků vybudovali zděnou stěnu o tloušťce 8 až 10 cm, založenou pouze na podkladním betonu. Statik se ke zjištěným skutečnostem vyjádřil tak, že stavbu kolny a skladu nelze kvůli obvodové stěně zavětrovat a obvodovou stěnu ani kolnu jako celek nelze považovat za stabilní a bezpečnou k užívání. Přípisem ze dne 29. 1. 2016 stavební úřad požádal Policii ČR o zajištění vstupu do nemovitostí žalobců s odůvodněním, že při kontrolní prohlídce konané na sousedním pozemku p. č. X v katastrálním území B. u P. dne 28. 1. 2016 pojal důvodné podezření, že v souvislosti s odstraňováním staveb na pozemku p. č. X dochází k bezprostřednímu ohrožení života nebo zdraví osob či zvířat, a tak je třeba zjistit zejména stavebně technický stav stavby nacházející se na pozemku p. č. X ve vlastnictví žalobců.
6. O kontrolní prohlídce konané dne 2. 2. 2016 na nemovitostech žalobců byl sepsán protokol, podle něhož bylo v původní stavbě kolny a skladu vybudováno deset samostatných místností, sociální zařízení, chodba a kuchyňka. Statik po obhlédnutí stavu stavby kromě jiného konstatoval, že stabilita nosné konstrukce stavby není přímo ohrožena stavebními pracemi na sousedním pozemku. Tloušťka vyzdívky obvodových stěn však podle něj nezajišťovala stabilitu stavby s ohledem na zatížení větrem. Statik dále stavebnímu úřadu doporučil, aby od majitele požadoval předložení průkazu únosnosti obvodových stěn na vodorovné zatížení včetně řešení způsobu jejich založení. O tom, že byla provedena kontrolní prohlídka, stavební úřad informoval žalobce přípisem ze dne 2. 2. 2016.
7. Rozhodnutím ze dne 17. 2. 2016 stavební úřad zakázal žalobcům „podle § 120 odst. 2 stavebního zákona užívání stavby ‚kolny a skladu‘, která je užívána jako ubytovna, ve dvoře bytového domu č. p. X v B. na pozemku par. č. X v katastrálním území B. u P. provedené bez povolení stavebního úřadu“. Své rozhodnutí opřel o zjištění plynoucí z kontrolní prohlídky ze dne 2. 2. 2016, podle níž vyzdívky obvodových stěn vzhledem ke své tloušťce nezajišťují stabilitu stavby. Při kontrolní prohlídce bylo dle stavebního úřadu zjištěno, že stavba nesplňuje podmínky podle § 119 odst. 2 stavebního zákona.

8. Proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 17. 2. 2016 podali žalobci společné odvolání, v němž tvrdili, že kontrolní prohlídka byla provedena bez vědomí a souhlasu žalobců, aniž byly splněny předpoklady dle § 172 odst. 2 stavebního zákona. Důkazy tak byly získány v rozporu se zákonem, čímž došlo k porušení § 51 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 250/2014 Sb. (dále jen „správní řád“). Žalobci upozorňovali na to, že vůči úřední osobě Š. Z. byla vznesena námitka podjatosti, která ke dni provedení kontrolní prohlídky nebyla vyřízena. Paní Zvolská se kontrolní prohlídce účastnila, ačkoliv se dle mínění žalobců nejednalo o bezodkladný úkon ve smyslu § 14 odst. 3 správního řádu. Za nezákonný považovali žalobci také postup stavebního úřadu, který své rozhodnutí vydal ještě před tím, než jim uplynula lhůta k předložení průkazu únosnosti obvodových stěn. Reakce žalobců na výzvu stavebního úřadu tak nemohla být v rozhodnutí stavebního úřadu o zákazu užívání stavby zohledněna. Žalobci měli za to, že nebyla respektována jejich procesní práva a že bylo rozhodnuto, aniž byla zvážena jejich námitka podjatosti. Stavební úpravy navíc dle jejich názoru nevyžadovaly stavební povolení. Závěrem uvedli, že jim není zřejmé, proč je stavba označována jako kolna a z jakých důvodů stavební úřad shledal, že slouží jako ubytovna s nepřetržitým pohybem osob.
9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podotkl, že před vydáním rozhodnutí stavebního úřadu bylo provedeno rozsáhlé dokazování, které žalovaný podrobně popsal ve svém rozhodnutí o odvolání proti jinému rozhodnutí stavebního úřadu, jímž bylo žalobcům nařízeno, aby předložili průkaz únosnosti obvodových stěn. K věci samé uvedl, že stavba vykazuje prvky a znaky ubytovny, není zapsána v evidenci staveb a dříve byla užívána jako sklad a kolna. Během krátkého časového období se změnil účel užívání stavby bez toho, aby stavební úřad vydal žalobcům příslušné oprávnění. Stavba tedy je užívána v rozporu s původním účelem. Dále žalovaný konstatoval, že stavební úřad na tato zjištění zareagoval tím, že žalobcům zakázal užívat stavbu jako ubytovnu, nikoli však jako sklad a kolnu, čímž nepoškodil práva žalobců. V této souvislosti žalovaný odkázal žalobce na § 119 až § 122 stavebního zákona a dodal, že by stavební úřad měl dále postupovat podle § 125 nebo § 129 stavebního zákona. Poté žalovaný uzavřel, že v postupu stavebního úřadu sice zjistil vady, ale ty nemohou mít vliv na soulad rozhodnutí stavebního úřadu s právními předpisy.

III. Posouzení žaloby krajským soudem

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Protože se jedná o žalobu projednatelnou, přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná a napadené rozhodnutí je namístě zrušit bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
11. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, jestliže odvolací orgán dospěje k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, může přezkoumávané rozhodnutí nebo jeho část změnit. Podle § 90 odst. 5 správního řádu, neshledá-li žalovaný důvody pro zrušení prvostupňového správního rozhodnutí nebo pro jeho změnu, odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.
12. V souzené věci stavební úřad svým rozhodnutím ze dne 17. 2. 2016 zakázal žalobcům užívat stavbu kolny a skladu, která jimi byla užívána jako ubytovna. Z výroku rozhodnutí stavebního úřadu je zřejmé, že stavební úřad zakázal žalobcům užívat stavbu jako celek.

Pokud stavební úřad ve výroku upřesnil, že zakazuje užívat stavbu užívanou (aktuálně) jako ubytovna, nepochybně tak učinil se záměrem co nejpřesněji stavbu vymezit tak, aby nemohla být zaměněna se stavbou jinou. Zamýšlel-li by stavební úřad zakázat žalobcům užívat stavbu kolny a skladu jako ubytovnu, pak by bylo vhodné vyjádřit takový zákaz například slovy: zakazuje se užívat stavbu kolny a skladu k jinému účelu, než k jakému slouží, či zakazuje se užívat stavbu kolny a skladu k účelu ubytovávání osob. Stavební úřad však takové ani obdobné jazykové vyjádření neužil. Že stavební úřad zakázal užívat stavbu jako celek, je nadto patrné také z odůvodnění jeho rozhodnutí, kde rovněž nikterak nespecifikoval, že stavba může být k některým účelům užívána. Stavební úřad zakázal užívání stavby poté, co zjistil, že stavební úpravy byly provedeny bez povolení či jiného opatření stavebního úřadu a bez podkladových závazných stanovisek, jakož i z důvodu, že nebyly splněny podmínky ochrany života a zdraví osob nebo zvířat či životního prostředí a že stavba ohrožovala bezpečnost. Umožnit žalobcům užívat stavbu k vybraným účelům v situaci, kdy byla konstatována její nebezpečnost a byla zpochybňována její statika, by tedy nebylo ani logické.

13. Ačkoli stavební úřad zakázal žalobcům užívat stavbu na pozemku p. č. X v katastrálním území B. u P. jako celek, žalovaný výrokiem a) napadeného rozhodnutí zamítl odvolání žalobců a výrokiem b) potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu, jímž mělo být žalobcům „zakázáno užívat stavbu kolny a skladu jako ubytovny“. Výrok b) napadeného rozhodnutí soud shledává nesrozumitelným, neboť neodpovídá výroku potvrzovaného rozhodnutí stavebního úřadu. Oba výroky napadeného rozhodnutí jsou pak nesrozumitelné proto, že z nich není seznatelné, jak žalovaný rozhodl o zbytku předmětu řízení, tj. o odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, jímž bylo žalobcům zakázáno užívat stavbu i k jinému účelu než k ubytovávání. Ve světle shora uvedeného je pak nepřezkoumatelná také ta část odůvodnění napadeného rozhodnutí, v níž žalovaný konstatoval, že stavební úřad nezakázal žalobcům užívat stavbu jako sklad a kolnu a že žádným způsobem nemohl poškodit jejich vlastnická práva. Taková argumentace neodpovídá rozhodovacím důvodům stavebního úřadu a není zřejmé, jak k ní žalovaný dospěl.
14. Před posouzením důvodnosti dalšího žalobního bodu soud nejprve připomíná, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené a proč pokládá účastníkem tvrzené skutečnosti za nerozhodné či nesprávné (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 As 103/2013-21, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Pokud se správní orgán nevypořádá se všemi v odvolání uplatněnými relevantními námitkami, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2008, č. j. 2 As 50/2008-62).
15. Žalobcům je třeba dát za pravdu v tom, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné také proto, že se žalovaný nevypořádal s jejich odvolacími námitkami. Přestože žalobci brojili proti rozhodnutí stavebního úřadu obsáhlým odvoláním, žalovaný na jejich argumentaci nereagoval. Z napadeného rozhodnutí tak například není vůbec seznatelné, proč žalovaný považoval podklady z kontrolní prohlídky za zákonně získané a postup stavebního úřadu za správný. Stejně tak žalovaný nereagoval na výtku žalobců, že se kontrolní prohlídka účastnila Š. Z., ačkoli byla namítnuta její podjatost, a neobjasnil, zda a z jakých důvodů bylo možné aplikovat § 14 odst. 3 správního řádu, na nějž žalobci v odvolání poukazovali. Přitom přinejmenším část důkazních prostředků, o něž se patrně opírá argumentace žalovaného, že předmětná stavba vykazuje prvky a znaky ubytovny a že se tedy bez

ingerence stavebního úřadu změnil účel užívání stavby, byla získána právě v průběhu kontrolních prohlídek dne 2. 2. 2016 a dne 28. 1. 2016, jejichž zákonnost (a tedy i použitelnost při nich získaných důkazních prostředků) žalobci rozporují. S ohledem na neúplnost odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom není zřejmé ani to, zda pro závěr žalovaného o skutkovém stavu byly tyto sporné důkazní prostředky podstatné, či zda žalovaný považuje za dostatečná zjištění z jiných kontrolních prohlídek. Žalovaný rovněž ani jakýmkoliv způsobem neozřejmil, zda a proč nepovažoval za důvodné tvrzení, že v době, kdy stavební úřad vydal rozhodnutí o zákazu užívání stavby, žalobcům ještě neuplynula lhůta k předložení průkazu únosnosti stěn. Bez jakékoli odezvy zůstala také argumentace žalobců, že stavební úřad nerespektoval jejich procesní práva a nezvážil uplatněnou námitku podjatosti. Soudu přitom nepřísluší v takové situaci spekulovat, zda žalovaný měl za to, že pro zákaz užívání postačovalo samotné zjištění, že stavba podléhající stavebnímu povolení či ohlášení (což by vyžadovalo vysvětlení tohoto právního závěru) nebyla stavebnímu úřadu oznámena, a proto se jinými otázkami nezabýval, či zda pro přehlížení odvolací argumentace měl nějaký jiný důvod.

16. Nejen že žalovaný nereagoval na odvolací námitky, ale zcela nedostatečná je i jeho úvaha o tom, že v postupu stavebního úřadu zjistil vady, které neovlivnily zákonnost rozhodnutí stavebního úřadu. Z takové argumentace není vůbec zřejmé, jaké vady žalovaný zjistil, zda se jednalo o pochybení namítaná žalobci či o jiná pochybení zjištěná z úřední povinnosti a z jakých důvodů jim žalovaný nepřikládal zvláštní váhu.
17. S žalobci nicméně nelze souhlasit v tom, že žalovaný pochybil, když namísto rekapitulace skutkového stavu věci odkázal na své rozhodnutí ze dne 13. 5. 2016, č. j. 070179/2016/KUSK, jímž žalovaný rozhodl o odvolání žalobců proti souvisejícímu rozhodnutí stavebního úřadu, kterým bylo žalobcům nařízeno předložit průkaz únosnosti obvodových stěn. Je tomu tak proto, že obě rozhodnutí žalovaného byla vydána v časovém rozpětí dvanácti dnů, žalobci byli s rozhodnutím, na něž žalovaný odkazoval, prokazatelně seznámeni, a žalovaný na dřívější rozhodnutí odkázal pouze v části narativní. Žalovaný může pro zjednodušení odkázat na odůvodnění obsažené v jiných listinách, s nimiž jsou účastníci řízení seznámeni, pokud příslušné pasáže a listiny přesně identifikuje a jsou součástí správního spisu. I v takovém případě je však vhodné, aby jádro odkazované argumentace ve svém rozhodnutí v jedné či několika málo větách shrnul.
18. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost i pro nedostatek důvodů a že žalovaný porušil svou povinnost přezkoumat správnost prvostupňového rozhodnutí v rozsahu odvolacích námitek (§ 89 odst. 2 správního řádu).
19. Nad rámec nutného odůvodnění soud dodává, že žalobci podali ke zdejšímu soudu také žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, který spatřují v nezákonně provedené kontrolní prohlídce ze dne 2. 2. 2016. Řízení o žalobě, které je vedeno pod sp. zn. 45 A 15/2016, není ke dni vydání tohoto rozsudku skončeno. Dospěje-li soud ve svém budoucím meritorním rozhodnutí k závěru, že kontrolní prohlídka byla nezákonným zásahem stavebního úřadu, měl by žalovaný v odvolacím řízení v právě projednávané věci zvážit, zda stavební úřad disponoval dostatkem důkazních prostředků, které nebyly získány v rozporu s právními předpisy, a jejichž užití tedy nebylo vyloučeno na základě § 51 odst. 1 správního řádu.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

20. Soud ze shora uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tedy rozhodne o odvolání žalobců srozumitelným způsobem tak, aby bylo patrné, zda odvolání žalobců zamítá a prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu potvrzuje nebo zda prvostupňové rozhodnutí mění, eventuálně zda ve věci rozhoduje jiným zákonem předpokládaným způsobem. Povinností žalovaného v dalším řízení je také řádně se vypořádat s odvolacími námitkami žalobců.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšným žalobcům přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové výši 20 729,20 Kč, z čehož každému ze žalobců náleží jedna polovina, tedy 10 364,60 Kč. Tato částka sestává z odměny advokátky, kterou tvoří odměna za dva úkony právní služby po 2 480 Kč pro každého z žalobců [příprava a převzetí věci, sepsání žaloby včetně návrhu na přiznání odkladného účinku podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], dvou paušálních částek jako náhrad hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 2 209,20 Kč odpovídající náhradě za 21 % DPH z předchozích částek, a ze zaplacených soudních poplatků ve výši 8 000 Kč (dvakrát 3 000 Kč za žalobu a dvakrát 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, za který žalobcům přísluší náhrada na základě přiměřené aplikace § 145 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. srpna 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D. v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.